

Aan Tweede Kamer der Staten Generaal
Vaste Comiissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

<i>Nummer</i>	<i>Datum</i>	27 april 2011
<i>Uw brief van</i>	<i>Doorkiesnummer</i>	7760
<i>Onderwerp:</i> Rechtspositie huishoudelijk personeel	<i>Contactpersoon</i>	Prof. Rikki Holtmaat / Prof Guus Heerma van Voss

Zeer geachte leden van de vaste Kamercommissie voor Sociale zaken en Werkgelegenheid.

Met zijn brief van 10 maart 2010 (kamerstukken II, 29544, nr 281) heeft Minister Kamp gehoor gegeven aan uw verzoek om een reactie te geven op de petitie van de Vereniging voor Vrouw en Recht (VVR) en FNV Bondgenoten over de uitsluiting van deeltijd huishoudelijk personeel van belangrijke delen van de bescherming van het sociaal recht. Wij begrijpen dat u binnenkort nader overleg zult hebben naar aanleiding van deze brief van de Minister. Met het oog daarop brengen wij graag enkele punten onder uw aandacht.

De stelling van de VVR en de FNV Bondgenoten luidt dat de uitsluiting van deze categorie werknemers van de bescherming die normaliter wordt geboden door het sociaal recht, neerkomt op indirecte discriminatie op grond van geslacht, waarvoor geen of onvoldoende objectieve rechtvaardiging wordt aangevoerd door de Nederlandse regering. In zijn brief van 10 maart j.l. verwerpt de Minister deze stelling, onder herhaling van reeds eerder aangevoerde argumenten.

In onze optiek dient de regering bij de regelgeving op dit terrein een helder onderscheid aan te brengen tussen de situatie dat 'zuivere' particulieren door derden diensten aan huis laten verrichten, en de situatie dat in feite deze diensten worden ingehuurd of bemiddeld door professionele organisaties, zoals ondermeer aan de orde is bij thuiszorginstanties die bemiddelen bij de zogenoemde Alphahulpverlening en het SVB Servicecentrum PGB. Argumenten in de sfeer van de onacceptabele lastendruk voor particuliere werkgevers die het onder de sociale verzekeringen laten vallen van de in deeltijd werkende persoonlijke dienstverleners met zich zou meebrengen, gaan in elk geval niet op voor de laatste groep. Daarnaast is het de vraag of dit bezwaar zwaar genoeg weegt om een hele categorie (voornamelijk) vrouwelijk werknemers bijna iedere bescherming tegen sociale risico's te onthouden. In dat verband komt het ons voor dat, zoals de opstellers van het rapport *Een baan als alle andere* stellen, er alternatieven kunnen worden onderzocht. Voor zover het betreffende onderzoek daarover nog te weinig informatie zou geven, zou nader kunnen

Blad 2 / 2

worden nagegaan welke modellen bijvoorbeeld in Duitsland en België zijn ontwikkeld die aan de nadelen van de uitzonderingspositie tegemoet lijken te komen en hoe deze systemen in de praktijk werken.

Lang niet alle voorstellen die door de VVR en FNV-bondgenoten worden gedaan, worden door de Minister besproken. Zo is er de aanbeveling dat de belastingdienst het makkelijker zou kunnen maken voor mensen die zich als dienstverlener aan huis verhuren aan verschillende personen, een VAR verklaring te verstrekken. Daarmee zou een deel van deze dienstverleners als zelfstandig ondernemer zonder personeel in aanmerking kunnen komen voor fiscale voordelen die het ondernemerschap met zich brengt. Voorts gaat de Minister niet in op de analyse van de opstellers van het rapport dat met name ook migrantenvrouwen die in particuliere huishoudens werken een bijzonder kwetsbare positie hebben.

De reactie van de Minister op het verzoek om te bevorderen dat de WW-rechten van personen die tussendoor werkzaamheden als persoonlijke dienstverlener verrichten, te laten herleven, is niet bevredigend. Op dat punt stelt de Minister dat daarvoor in het verleden niet is gekozen, maar geeft hij geen inhoudelijke argumenten waarom die keuze niet zou kunnen worden heroverwogen. Evenals ZZP-ers en personen die een functie gaan uitoefenen in een vertegenwoordigend orgaan, zijn mensen die het een tijd lang proberen als persoonlijke dienstverlener in een kwetsbare positie en verdienen zij een kans om bij werkloosheid te proberen om als zelfstandige aan de slag te komen. Het onthouden van het 'herlevingsrecht' stimuleert niet om deze kans te pakken.

Onze conclusie luidt dat dit al decennialang slepende dossier een serieuze behandeling verdient. Wij bevelen daarom aan dat u de Minister nader bevraagt over de mogelijkheid om werkelijk afdoende oplossingen te ontwikkelen om de uitsluiting van deze groep werknemers van belangrijke sociale rechten ongedaan te maken, dan wel voor compensatie te zorgen.

Hoogachtend

Prof. mr. G.J.J. Heerma van Voss
Hoogleraar sociaal recht
Prof. mr. H.M.T. Holtmaat
Hoogleraar Internationaal Non-Discriminatierecht